Pregaria.cat

Entrada

Els dos camins

El foc a terra s'anava apagant i feia molta estona que l'Andreu estava perdut enmig de les seves reflexions. Era per aquells dies de la Setmana Santa, plujosos, que semblaven més de tardor que de primavera.

Ja feia molta estona que havia deixat de llegir. Mentre les flames s'anaven consumint la seva ment estava en una recerca imparable. Fins que de cop, es posa dret i diu: ja ho tinc.

Ens apropem a Jesús per dos camins, un és propi de la forma normal de raonar, l'altre és diferent, va més enllà del raciocini.

Quan medito normalment em fixo en les paraules, les sentencies, els relats, la persona de Jesús.... i intento amb tota la concentració possible reflexionar sobre el sentit del que he llegit, relacionar-ho amb la meva vida, amb la vida de la societat. Vaig entrant en un coneixement, es va fent la llum i entenc una mica més com Jesús és Mestre, com allibera de prejudicis, i fins i tot com ens estima i ens salva.

Però altres vegades em trobo situat davant d'Ell i no hi ha reflexió, no hi ha raonament, no hi ha imatge, no hi ha paraules. Però que hi ha?, perquè no és un buit total.

Sé sense recórrer el camí del saber, entenc sense arribar lògicament a cap conclusió.

És l'altre camí; el segon.

L'Andreu se'n va anar a dormir molt tard. I va caure al llit com un tronc. Es desperta i sent que encara plou. Sense saber massa perquè agafa la Bíblia i l'obre a l'atzar:

Mateu 9, 9.

Mentre se n'anava, Jesús veié tot passant un home que es deia Mateu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué:

--Segueix-me.

Ell s'aixecà i el va seguir.

Jesus Renau sj